

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820200391
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8820200391.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanému: G. J., L.. XX.XX.XXXX, L. XXXX/X, XXX XX E. L. P., o zaplatenie sumy 391,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 10C/8/2020-21 zo dňa 12.11.2020, jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výrokoch II. a III. a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou domáhal žalobou doručenou súdu dňa 23.09.2020 si žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie 391,05 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania vrátane vynaložených nákladov spojených so súdnym konaním. Svoj návrh odôvodnil tak, že žalobca Rozhlas a televízia Slovenska je verejnoprávna inštitúcia zriadená na základe zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie tohto návrhu. Žalovaný je zo zákona platiteľom úhrady za služby verejnosti podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska (ďalej len „ZOU“) vo výške 4,64 eur mesačne podľa § 6 ods. 1. ZOU s periodicitou platenia úhrad mesačná, v zmysle § 7 zákona. Žalobca kontrolou úhrad podľa § 8 ZOU zistil, že žalovaný ku dňu podania návrhu nezaplatil úhradu v zmysle zákona za kontrolované obdobie 01.04.2008 až 30.11.2019. Písomnou výzvou zo dňa 04.11.2019 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej úhrady a zaplatenie poštových sadziieb. Žalovaný nezaplatil úhradu a poštovné sadzby v lehote do 30-tich dní od doručenia výzvy, preto je povinný v zmysle § 10 ods. 3 ZOU zaplatiť aj pokutu v sume 17,- eur. Dlh žalovaného predstavuje sumu 374,05 eur, ktorý pozostáva z 80 neuhradených mesačných predpisov v kontrolovanom období 01.04.2008 - 30.11.2019. Výška dlhu je súčtom počtu neuhradených predpisov v kontrolovanom období a sadzby pokuty v zmysle § 10 ods. 3 ZOU. Nárok žalobcu na zaplatenie úhrady nie je nárokom, ktorý by vyplýval zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisel so spotrebiteľskou zmluvou ale vyplýva priamo zo ZOU, pričom ide o neekvivalentné plnenie, ktoré sa svojou povahou približuje dani. Podľa § 3 ZOU je osoba platiteľom bez ohľadu na to, či služby žalobcu využíva alebo nie. Spor nemožno považovať za spotrebiteľský podľa § 290 zákona č.160/2015 Z. z. Civilného sporového priadku.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 26,28 € a uhradiť náklady spojené s vymáhaním na poštovné v sume 1,85 €, a to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.“

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovenia § 297 CSP, § 1, § 3 písm. a), § 4 ods. 1, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 10 ZOU a § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo a právne odôvodnil tým, že v § 1 ZOU je upravené platenie, vyberanie a vymáhanie úhrad za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Podľa § 7 ods. 2 ZOU, sa úhrada platí mesačne. Úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca; § 7 ods. 3 ZOU síce pripúšťa aj možnosť zaplatiť úhradu jednorázovo za štvrťrok, polrok, rok, ale takáto forma platenia je na vôli platiteľa úhrady. Zákom uloženou povinnosťou platiteľovi zostáva mesačná periodicita platenia úhrady, ak sa platiteľ nerozhodne pre dlhšie časové úseky úhrad. Že v tomto prípade išlo o mesačnú periodicitu platenia úhrady nepopiera ani žalobca, ktorý takúto periodicitu uvádza v samotnej žalobe. Podľa § 10 ods. 2 citovaného ZOU, ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní zo zaplatením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60-tich dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich zo zaslaním výzvy. Z uvedeného vyplýva, že povinnosťou poskytovateľa služby verejnosti a vyberateľa úhrady a hmotnoprávnou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku súdnou cestou je splniť si svoju povinnosť uvedenú v § 10 ods. 2 ZOU, t. j. do 60 dní od zistenia, že platiteľ úhrady včas neplatil, ho vyzvať na takúto úhradu. Z gramatického výkladu ZOU (§7 ods.2 citovaného zákona) ako aj zo systematického výkladu uvedeného zákona vyplýva že úhradou sa myslí mesačná periodicita úhrady. Podľa § 7 ods. 2 ZOU je úhrada za príslušný kalendárny mesiac splatná do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Kde v § 10 ods. 2 ZOU zákonodarca hovorí o zistení vyberateľa úhrady že platiteľ je v omeškaní, zjavne tým zákonodarca nemal na mysli možnosť zisťovať u vyberateľa úhrady kedykoľvek a akékoľvek zmeškané obdobie platiteľa úhrady, čo aj niekoľko rokov spätne. Súdu je z vlastnej činnosti známy fakt, že prvoinštančné sudy naprieč SR sú zavalené množstvami obdobných žalôb rovnakého žalobcu, kde žalujú aj omnoho vyššie sumy ako je v tomto prípade a to aj za dlhšie časové obdobie niekoľkých rokov. Išlo by o mimoriadnu výsadu verejnoprávnej inštitúcie ako vyberateľa úhrady, ak by jej súd priznal možnosť kedykoľvek a za akékoľvek obdobie zisťovať omeškanie úhrad platiteľmi a takémuto konaniu poskytol právnu ochranu. Išlo by o výrazný nepomer v oprávnení žalobcu na úkor povinnosti platiteľa úhrady- obvykle bežnú fyzickú osobu. Uvedené úvahy súdu potvrdzuje aj § 4 ods. 2 citovaného zákona, kde je Rozhlas a televízia Slovenska povinná viesť príjmy za úhrady na samostatnom účte v banke, v pobočke zahraničnej banky alebo v štátnej pokladnici. Podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 2 ZOU je tak vyberateľ úhrad povinný nezaplatenie úhrady zistiť hneď v prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci kedy bola úhrada za daný kalendárny mesiac splatná. Na margo súd uvádza, že si je vedomý administratívnej, technickej i personálnej zložitosti takéhoto včasného zisťovania omeškaných úhrad. Poslanie RTVS je zásadne iné ako zaoberať sa vyberaním úhrad (§ 3 zák. č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska). Predošlý zákon č. 68/2008 Z. z. o úhrade za služby verejnosti, ktorý bol s účinnosťou od 01.01.2013 nahradený ZOU však poznal osobitný subjekt - spoločnosť s ručením obmedzeným založenú RTVS a s jej 100 %-nou účasťou v nej - ktorú zákon poveroval vyberaním úhrad. Pokiaľ zákonodarca v ZOU tento osobitný subjekt zrušil a vyberaním úhrad poveril priamo RTVS ako jej „bočným“ alebo „vedľajším“ poslaním, jeho povinnosťou bolo administratívne, personálne a technicky RTVS zabezpečiť tak, aby toto poslanie bola spôsobilá plniť. To, že tak neurobil, nemôže ísť na úkor bežného obyvateľstva Slovenska - fyzických, ale ani právnických osôb, ako platiteľov úhrad v zmysle § 3 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS. Napokon úvaha súdu rozvedená v predošlom odseku (argumentačne rozvedená v prospech žalobcu) je oslabená, resp. vyvrátená poverením generálneho riaditeľa zo dňa 02.08.2017, ktoré žalobca založil do súdneho spisu. Toto poverenie je možné hodnotiť nielen ako akt poverenia zamestnanca RTVS na zastupovanie pred súdmi, podávanie žalôb a pod., ale zároveň toto poverenie, ako listinný dôkaz preukazuje tú skutočnosť, že žalobca má v Sekcii generálneho riaditeľa vytvorený vlastný právny odbor. Toto poverenie zamestnancovi právneho odboru žalobcu bolo udelené dňa 02.08.2017. Je tak zrejmé, že právny odbor žalobcu mal dostatok času na preverenie dlhu platiteľa úhrady na jeho upomínanie na neplatenie a napokon na uplatnenie nároku súdnou cestou voči nemu za obdobie výrazne kratšie, než je žalobou uplatnené tak, aby výška žalovanej sumy nebola spôsobilá eventuálne ekonomicky a sociálne žalovaného ohroziť tak, ako je to možné v prípade, ak by súd žalobe vyhovel. Súd tak doručenie výzvy do 60 dní od zistenia omeškania platiteľa podľa § 10 ods. 2 ZOU hodnotí ako hmotnoprávnou podmienku pre neskoršie uplatnenie nároku súdnou cestou. Nesplnenie tejto hmotnoprávnej podmienky spôsobuje zánik práva na strane žalobcu, resp. vyberateľa úhrady. Súd má

za to, že práve takéto konanie vyberateľa úhrady bolo zámerom zákonodarcu pri prijímaní uvedenej právnej normy. Pretože výzva na zaplatenie úhrady za kratšie časové obdobie v rádovo menších sumách ako si bežne súdnou cestou v mnohých súdnych konaniach uplatňuje žalobca, by zrejme znamenala aj vyhnutie sa množstvu súdnych sporov. Pretože v minimálnych sumách by bežný platiteľ úhrady - fyzická osoba omeškané platby na výzvu uhradila. Zároveň by to logicky znamenalo i nižšiu zaťaženosť súdov. Naopak, vymáhanie úhrady za dlhé časové obdobie niekoľkých rokov ako to robí žalobca v tomto ale aj v množstve iných súdnych sporov, kedy obvykle často vymáha niekoľko sto eur môže bežného platiteľa úhrady - fyzickú osobu, najmä takú ktorá má nižšie alebo žiadne príjmy, ekonomicky ohroziť. Na základe uvedeného tak súd hodnotí výzvu platiteľa úhrady zo dňa 04.11.2019, ktorú žalobca doložil do konania, podľa jej obsahu ako výzvu na zaplatenie dvoch úhrad, a to za mesiac 4/2008 - 11/2019. Keďže výzva je datovaná dátumom 04.11.2019 úhrada za mesiac november 2019 nebola ešte podľa § 7 ods. 2 ZOU splatná. Ak by aj súd uvažoval, že platiteľ bol kvartálnym, polročným alebo ročným platcom úhrady podľa § 7 ods. 3 ZOU, na povinnosti vyberateľa úhrady vyzvať platiteľa úhrady do 60-tich dní od splatnosti mesačných úhrad to nič nemení. Vyberateľ úhrady by mal akurát právo v rámci výzvy dotazovať platiteľa úhrady, či nemá záujem tieto úhrady platiť v zmysle § 7 ods. 3 ZOU jednorázovo, kvartálne, polročne alebo ročne. Nakoľko § 10 ods. 3 ZOU priznáva po uplynutí 30 dní od doručenia výzvy na zaplatenie aj pokutu 17,- eur, súd popri dvoch mesačných platbách priznal žalobcovi aj túto pokutu. Z uvedených dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti, t. j. žalobcovi priznal 2 mesačné úhrady a pokutu podľa § 10 ods. 3 ZOU a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP s tým, že žalovaný bol v konaní v prevažne miere úspešný, na základe čoho by mal nárok na pomernú časť náhrady trov konania voči žalobcovi. Žalovanému však v konaní ale žiadne trovy konania nevznikli a ani si ich neuplatnil, preto mu ich súd prvej inštancie nepriznal.

6. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podal včas odvolanie žalobca, pričom uviedol, že napáda odvolaním výrok č. II. a výrok č. III. z odvolacích dôvodov upravených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) Civilného sporového poriadku. Súd v 20. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza: „Podľa § 10 ods. 2 citovaného ZOU, ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní zo zaplatením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60-tich dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich so zaslaním výzvy. Z uvedeného vyplýva, že povinnosťou poskytovateľa služby verejnosti a vyberateľa úhrady a hmotnoprávnou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku súdnou cestou je splniť si svoju povinnosť uvedenú v § 10 ods. 2 ZOU t. j. do 60 od zistenia, že platiteľ včas neplatil, ho vyzvať na takúto úhradu. ... Kde v § 10 ods. 2 ZOU zákonodarca hovorí o zistení vyberateľa úhrady, že platiteľ je v omeškaní, zjavne tým zákonodarca nemal na mysli možnosť zisťovať u vyberateľa úhrady kedykoľvek a akékoľvek zmeškané obdobie platiteľa úhrady, čo aj niekoľko rokov spätne. ... Išlo by o mimoriadnu výsadu verejnoprávnej inštitúcie ako vyberateľa úhrady, ak by jej súd priznal možnosť kedykoľvek a za akékoľvek obdobie zisťovať omeškanie úhrad platiteľmi a takémuto konaniu poskytol právnu ochranu.“ Súd v odseku 23. odseku napadnutého rozsudku uvádza: „Súd tak doručenie výzvy do 60 dní od zistenia omeškania platiteľa podľa § 10 ods. 2 ZOU hodnotí ako hmotnoprávnou podmienkou pre neskoršie uplatnenie nároku súdnou cestou. Nesplnenie tejto hmotnoprávnej podmienky spôsobuje zánik práva na strane žalobcu, resp. vyberateľa úhrady. Súd má za to, že práve takéto konanie vyberateľa úhrady bolo zámerom zákonodarcu pri prijímaní uvedenej právnej normy.“ Žalobca má na základe vyššie citovaných právnych názorov súdu vyjadrených v odôvodnení napadnutého rozsudku za to, že súd nesprávne právne posúdil moment, kedy je žalobca povinný vyzvať platiteľa na zaplatenie dlžnej úhrady a poštových sadziab súvisiacich so zaslaním výzvy podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. Ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní so zaplatením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady. Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. Ak platiteľ podľa § 3 písm. a) nezaplatí úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy podľa odseku 2, platiteľ je povinný zaplatiť vyberateľovi úhrady aj pokutu 17,- eur. V súvislosti s výkladom § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. žalobca uvádza, že zákonná formulácia jasne hovorí o povinnosti vyzvať na zaplatenie úhrady do 60 dní od zistenia omeškania, nie odo dňa jeho vzniku. Ide o dva rozličné momenty, pričom zákonodarca si jasne zvolil subjektívny moment zistenia omeškania. Vyššie citované právne úvahy súdu teda zjavne nemajú oporu v zákone č. 340/2012 Z. z. a ani v Dôvodovej správe k zákonu č. 340/2012 Z. z., v ktorej je v podstate zopakované zákonné znenie § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. (cit. z Dôvodovej správy k § 10 zákona č.

340/2012 Z. z.: „Ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ nezaplatil úhradu, vyzve ho v lehote 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie úhrady a poštových sadziieb spojených s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady.“) Žalobca je presvedčený, že „len“ skutočnosť, že súd má subjektívny pocit o vôli zákonodarcu a zmysle tejto právnej normy, nestačí na splnenie podmienok pre využitie tzv. teleologickej redukcie a teda ignorovanie výslovného znenia zákona postupom *contra verba legis*. Jediným zákonným následkom, s ktorým zákonodarca výzvu na zaplatenie podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. spojil, je, v prípade platiteľov podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., možnosť uplatniť si nárok na zaplatenie pokuty podľa § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. Žalobca má za to, že zákonodarca chcel (vzhľadom na predchádzajúce negatívne skúsenosti z minulosti) predísť sankcionovaniu (pokutovaniu) platiteľov bez toho, aby sa o nedoplatkoch dozvedeli. § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z. o povinnosti žalobcu domáhať sa týchto nárokov na súde potom nie je nič iné, než konkrétnym vyjadrením povinnosti žalobcu využívať všetky právne prostriedky na ochranu svojho majetku podľa § 19 ods. 10 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ak by žalobca postupoval v zmysle vyššie uvedených právnych názorov súdu, v praxi by to znamenalo, že by dlžnú sumu bol povinný žalovať každé 2 mesiace, čo by bolo spojené aj s viacnásobnou povinnosťou žalovaných zaplatiť jednak poštové sadzby spojené s odosielaním týchto výziev a tiež potenciálne s ich povinnosťou viacnásobne platiť vyberateľovi úhrady aj pokuty. Žalobca je teda názoru, že právne názory súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku sú excesom z roky zaužívanej súdnej praxe a argumentácie. Vzhľadom na to, že samotný súd v 20. odseku napadnutého rozsudku uvádza, že mu je z vlastnej činnosti známe, že žalobca podáva v obdobných prípadoch mnoho žalôb, žalobca si dovoľuje poukázať skutočne len na zlomok z množstva rozsudkov, v ktorých charakter výzvy podľa § 10 ods. 2 zákona č. 40/2012 Z. z. nebol súdom ani žalovaným akokoľvek spochybnený - napr. rozsudok Okresného súdu Trebišov č. k. 9C/29/2019-35 zo dňa 25.11.2019, rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 23C/13/2019 zo dňa 25.11.2019, rozsudok Okresného súdu Poprad č. k. 20Csp/46/2018-27 zo dňa 23.08.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co/27/2019-59 zo dňa 09.12.2019. Taktiež žalobca opätovne poukazuje na to, že vyššie citovaným právnym názorom súdu absentuje akákoľvek opora v zákone č. 340/2012 Z. z. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok sa vymyká ustálenej súdnej praxi (ako aj zneniu zákona č. 340/2012 Z. z. a dôvodovej správe k tomuto zákonu), žalobca ho považuje za prekvapivé rozhodnutie a prejav ľubovôle súdu. Na základe uvedeného má žalobca za to, že jednoznačne došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. „Obsah práva na spravodlivý proces (*right to fair trial*) je, „rozmeniac ho na drobné“, pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia.“ (cit. ŠTEVČEK, M. a kol.: *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 1239.) Súd v 24. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza: „Na základe uvedeného tak súd hodnotí výzvu platiteľa zo dňa 04.11.2019, ktorú žalobca doložil dokonania, podľa jej obsahu ako výzvu na zaplatenie dvoch úhrad, a to za mesiac 04/2008 - 11/2019. Keďže výzva je datovaná dátumom 04.11.2019, úhrada za mesiac november 2019 nebola ešte podľa § 7 ods. 2 ZOU splatná.“ Ak by súd posúdil výzvu v intenciách znenia § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., dôvodovej správy k zákonu § 340/2012 Z. z. a ustálenej rozhodovacej praxe súdov tak prvostupňových ako aj odvolacích v predmetných sporoch, musel by dospieť k právnemu ako aj skutkovému záveru, že sa nejedná „len“ o výzvu na zaplatenie dvoch úhrad, ale že ide o výzvu na zaplatenie celej dlžnej sumy, a teda mal žalovaného zaviazat' na úhradu celej žalovanej sumy tak ako žalobca uviedol v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 29.01.2020. Okrem toho, v čl. 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd uvádza, že hodnotí výzvu podľa jej obsahu ako výzvu na zaplatenie úhrad, a to za mesiace 04/2008-11/2019, čo je ale v rozpore so samotným výrokom rozsudku ako aj zvyšnou časťou odôvodnenia, nakoľko obdobie 04/2008 až 11/2019 predstavuje celé žalované obdobie. Tento odsek teda predstavuje logický rozkol z ďalšími časťami napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho má žalobca za to, že rozsudok nie je riadne odôvodnený. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca odvolaním napáda aj výrok o trovách, keďže pri správnom posúdení veci sa zmení pomer úspechu strán, a to tak, že žalobca bude mať plný úspech. S poukazom na skutočnosti uvedené v tomto odvolaní žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozhodol, že odvolaním napadnuté výroky II. a III. rozsudku sa rušia a vec sa vracia súdu

prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo, aby odvolací súd zmenil II. výrok napadnutého rozsudku tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi na účet č.: D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v Š. G., k variabilnému symbolu XXXXXXXXXXXX sumu vo výške 364,77 eur a výrok III. zmenil tak, že žalobcovi priznáva právo na náhradu trov konania.

7. Napriek výzve súdu prvej inštancie, aby sa žalovaný písomne vyjadril k žalobcom podanému odvolaniu, tento sa súdom stanovenej lehote k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 470 ods. 1 a 2 CSP vzhľadom na včas podané odvolanie žalobcu preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je plne dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

12. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13. K námietke nesprávneho právného posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu týchto odvolacích dôvodov uvedených žalobcom došlo vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi, odvolací súd uvádza, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, obmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012). Tu odvolací súd poukazuje najmä na ods. č. 23 a 24 rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď vôbec nie je zrejmé z rozhodnutia súdu prvej inštancie ako dospel k záveru, že výzvu platiteľa úhrady zo dňa 04.11.2019 vyhodnotil ako výzvu na zaplatenie dvoch úhrad, a to za mesiace 4/2008 a za mesiac 11/2019. Nie je teda vôbec zrejmá právna úvaha súdu prvej inštancie prečo práve úhrady za apríl roku 2008 a november roku 2019 sú tie úhrady, ktoré sa rozhodol súd prvej inštancie priznať, resp. súd prvej inštancie nekonštatoval hmotnoprávne dôvody prečo v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

15. Odvolací súd má za to, že z týchto dôvodov súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a jeho rozhodnutie je zmätočné. Z týchto dôvodov sú námietky žalobcu považované odvolacím súdom za dôvodné.

16. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil vo výrokoch II. a III., ktoré boli odvolaním napadnuté a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa vecou v zmysle právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, a to skutočnosťou, ktoré úhrady považuje súd prvej inštancie za neuhradené a v prípade, že sa niektoré z neuhradených úhrad zo strany žalovaného rozhodne zamietnuť, vyjadri sa aj k prípadnej premlčacej lehote, resp. k spotrebiteľskému charakteru sporu a aplikuje konkrétnu premlčaciu dobu na žalobcom uplatnený nárok. V rámci vykonaného dokazovania zároveň súd prvej inštancie presne, jasne a zrozumiteľne uvedie začiatok plynutia premlčacej lehoty v zmysle Občianskeho zákonníka, s tým, že riadne odôvodní skutočnosť, kedy táto začala plynúť a skončila a zároveň v tejto súvislosti poukáže aj na konkrétne úhrady, ktoré v rámci spotrebiteľského charakteru sporu považuje za premlčané a ktoré za premlčané nepovažuje. Rovnako súd prvej inštancie sa bude zaoberať ustanovením § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., kde zákonná formulácia hovorí o povinnosti vyzvať na zaplatenie úhrady do 60 dní od zistenia omeškania, nie odo dňa jeho vzniku. V tomto kontexte bude súd prvej inštancie povinný posúdiť osobitne oba rozličné momenty, a to aj v kontexte posúdenia dôvodovej správy k zákonu č. 340/2012 Z. z., a to konkrétne k ustanoveniu § 10 ods. 2. Pokiaľ sa súd prvej inštancie rozhodne charakter výzvy podľa ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 40/2020 Z. z. spochybníť, bude povinný k uvedenému uviesť náležité právne posúdenie tohto zákonného ustanovenia.

18. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (ustanovenie § 391 ods. 2 CSP).

19. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie zároveň rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania v súlade s ustanovením § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).